

[Indenrigsministeren]

godt kan misbruges. Samtidig opnår man tilfældighed, der kan være i systemet i dag.

I den forbindelse vil jeg godt understrege, at det er ganske få indsigelser, der fremkommer i forbindelse med nyvalg. Ved det sidste kommunalvalg kom der ikke en eneste indsigelse. Ved det forrige valg, i 1978, var der 3 indsigelser, men valgbarhedsnævnet fandt alle 3 medlemmer valgbare.

En ting er, at vælgerne kan vurdere kandidaterne ved valget. Noget andet er, at i valgperiodens løb er vælgerne jo afskåret fra at reagere på eventuelle straffe, som overgår medlemmerne. Det er her, valgbarhedsnævnet har sin særlige rolle. Nævnet afgør, om et medlem er blevet straffet for en handling, der i almindeligt omdømme, som det hedder, må anses for så belastende, at han eller hun bør miste sin valgbarhed og dermed udtræde af det kommunale råd.

De vandelskrav, der gælder for medlemmerne af de kommunale råd, er de samme som dem, der efter grundloven gælder for medlemmerne her i tinget. Det er altså samme kriterier, der gælder, og det finder jeg rigtigt.

Jeg tror i øvrigt ikke, at de kommunale råds medlemmer vil være enige i, at der ikke for deres vedkommende bør gælde tilsvarende krav.

I valgbarhedssager gælder det gode princip, at man vurderes af sine egne. Det gælder her i tinget, og på det kommunale område er det gennemført ved, at 4 ud af valgbarhedsnævnets 6 medlemmer er kommunale repræsentanter.

Som noget særligt for det kommunale område gælder der forældelsesregler, der sikrer de nyvalgte mod at få fremdraget ældre forseelser. Ved bødestrafte regnes fristen fra den endelige dom eller administrative afgørelse, og ved frihedsstraffe regnes fristen fra straffens udståelse.

Det er nok værd at overveje, om ikke disse frister mere rimeligt skulle regnes fra gerningstidspunktet, da det jo dog må være forseelsen og ikke straffen, der er det afgørende. Undertiden kan det være svært at fastslå en bestemt dato for en forseelse. Desuden kan mange sager, ikke mindst skattesager, være lang tid undervejs. Hvis de nuværende frister blev beregnet i forhold til gerningstidspunktet, ville en del forseelser være forældede, før

der overhovedet foreligger en endelig afgørelse i straffesagen.

Ved frihedsstraffe kunne man dog som det mindre regne fristen fra domstidspunktet i stedet for først at regne den fra afsoningstidspunktet.

Der er altså en hel række spørgsmål, som nøjere skal overvejes.

Til sidst vil jeg godt sige, at det er misvisende, når man taler om krav til værdighed. Der er ret beset tale om krav til indehaverne af offentlige hverv om, at de ikke må kunne kritiseres for selv at tilsidesætte den lovgivning, som de selv enten har vedtaget eller skal forvalte over for borgerne.

Som det fremgår af mine bemærkninger, mener jeg, at der er grund til nærmere at få belyst og vurderet hele spørgsmålet om fortabelse af valgbarhed på grund af straf.

Der er nogle ting, vi gerne vil være med til at se på. Valglovsudvalget afslutter inden for et halvt års tid sin gennemgang af folketingsvalgloven og skal derefter fortsætte med den kommunale valglov. Derfor vil det være helt naturligt at bede udvalget særlig tage dette spørgsmål op til overvejelse, sådan at fornødne ændringer i reglerne om valgbarhed kan blive gennemført i god tid inden næste kommunalvalg.

Jeg kan ikke gå ind for forslaget, som det ligger her, men vil af de grunde, jeg har nævnt, anbefale, at spørgsmålet tages op i valglovsudvalget.

Taanquist (S):

Ja, nu har jeg forstået, hvad indenrigsministeren mener i sin indledning. Det hjælper at få tingene gentaget.

Vi kan ikke i den socialdemokratiske gruppe gå ind for lovforslaget, som det foreligger her. Vi mener, at borgerne må have sikkerhed for, at de mennesker, der vælges til de folkevalgte råd, selv overholder de love, som alle andre skal overholde, og at de er i besiddelse af ansvarsbevidsthed.

Vi mener dog ikke, at man kan forfølge en person hele livet igennem, blot fordi vedkommende én gang har foretaget en handling, der i offentligt omdømme gør ham uværdig til at bestride en folkevalgt post.

Når man sætter grænser, som man har gjort det her ved udelukkelse i henholdsvis 3 og 5 år, afhængigt af, hvor hård straffen har været, kommer man uvægerlig ud for tilfæl-